

VILKO ENDSTRASSER
[priređio]

S ONU STRANU OGLEDALA — DELORKOVI PUTNI ZAPISI

Pjesnik i folklorist Olinko Delorko radio je u Institutu od 1950. do 1975. godine. Zahvaljujući njegovom skupljačkom radu i znalačkim antologijama hrvatska je usmena poezija (posebno lirska) stala uz bok tzv. umjetničkoj, pisanoj književnosti. U ovom prilogu izdvojeni su pjesnikovi komentari uz službene izvještaje u rukopisnim zbirkama koje se čuvaju u dokumentaciji Instituta.

Dodir s usmenim "narodnim" umjetničkim ostvarenjima u današnje je doba najčešće posredovan nekim suvremenim komunikacijskim medijem. Verbalne folklorne oblike obično nalazimo kao knjige, kao zbirke pjesama, pripovijedaka ili nekih drugih usmenoknjiževnih žanrova, popraćene znanstvenim studijama ili stručim komentarima. Susrećemo se s obrađenim (transkribiranim, redigiranim, kolacioniranim, kritički protumačenim), gotovo danim oblicima kao estetskim više ili manje uspjelim tvorevinama. Spektar doživljaja koji prati usmeno stvaralaštvo u izvedbi time se svodi samo na pisani tekst. Doduše, uz tekst dobivamo i važne obavijesti o porijeklu, kazivačima, tematskim cjelinama i druge slične podatke vezane uglavnom uz probleme i interese folklorističke, književnoteorijske, filološke ili lingvističke struke.

Javnosti su time barem dostupne mnogobrojne zbirke, antologije ili studije koje sadrže ili u kojima se analiziraju različiti oblici usmenog stvaralaštva. No vjerojatno se u svim institutima i sličnim institucijama širom svijeta krije građa koja nije priređena za publiciranje, već je u obliku rukopisnih zbirki pohranjena u arhivima.

Rukopisne su zbirke način skupljačkoga rada kojim se žele zabilježiti i sačuvati različiti oblici života i znanja zajednice. One su izvor građe za zaključivanje o kulturi zajednice. No u njima možemo naći i ono čega u izdanjima priređenima za objavljivanje uglavnom nema. Rijetki su istraživači opisivali uvjete u kojima su građu bilježili. Tih opisa nema u znanstvenim studijama, usredotočenima na strukture ponašanja, narativne

strukture, diskurze, metadiskurze ili na druge slične teme i probleme suvremenih humanističkih znanosti.

Listajući rukopisne zbirke Olinka Delorka nisam pozornost obraćao na građu skupljenu u njima, nego na izvještaje i popratne riječi koji su uz nju priloženi. Delorkovi su izvještaji zanimljivi upravo stoga što je opisao okolnosti u kojima je radio i skupljao građu, zabilježio ponašanje kazivača i probleme s kojima se suočavao radeći s njima te zapisao osobne, često ironijske, pa i cinične komentare o terenskim situacijama, ponegdje obojene crnim humorom. Na neki nas način njegovi izvještaji vode na drugu stranu ogleдалa.

Izvještaji koje sam obradio pisani su tijekom pedesetih i početom šezdesetih godina ovoga dvadesetoga stoljeća, a na neki način samo njihovo postojanje pokazuje u ono doba raširenu vjeru da se život može i treba u potpunosti administrativno regulirati.

Izvještaj je time promaknut u administrativni žanr koji cjelokupan iskustveni doživljaj reducira na suhi opis niza funkcionalnih aktivnosti, potvrdu obavljene djelatnosti. To je omiljeni birokratski oblik komunikacije u kojemu su djelatnici Instituta za etnologiju i folkloristiku morali iskušavati svoje spisateljsko umijeće.

Već se i u formulnom uvodu izvještaja, koji snažno asocira na atmosferu kafkijanskog svijeta, nazire cinični odmak autora:

Prema nalogu druga direktora Instituta za narodnu umjetnost u Zagrebu br. 474 od 24.VII. ov.g., a i prema donekle približno zasnovanom planu, krenuo sam 30. VII ov.g. u 7,15 sati vlakom s drugom Živkom Kljakovićem iz Zagreba i stigao u 13 sati na Rijeku (Delorko IEF rkp 166).

Kolizija suhoće terenskog izvještaja i podataka o zdravstvenom stanju kazivača proizvodi učinak komičnosti ili je puna crnog humora:

25.V. Započeo radom u Čelopecima (zaselak Rovanje). U ovom zaselku naišao na djelomično "šlagiranu" staricu Katu G. rođ. K, jednu od najvršnjih kazivačica narod. pjesama i u Župi i u Rijeci dubrovačkoj. Radio od 9 sati - 18 1/2 sati (Delorko IEF rkp 391).

U Prozoru sam radio 25. VI. od 8 sati do 19, 30 sati. U tom selu je prošle zime bio priličan pomor staraca, tako da se broj mojih kazivača znatno smanjio. Pa ipak rezultati rada u tom selu nisu bili loši (Delorko IEF rkp 228).

Poteškoće s kojima se folklorist susreće na terenu zabilježene su kao anegdote:

Dragocjene podatke glede rada u Župi dubrovačkoj dobili smo u Zavodu za školstvo od drugova koji su u tom zavodu namješteni i koji često odlaze na teren. Od njih smo doznali i da ćemo se na ovom terenu moći od prevoznih sredstava služiti samo "gosparom

Tabanovićem" što znači vlastitim nogama odnosno pješaćenjem (Delorko IEF rkp 391).

Prema nalogu druga direktora Instituta za narodnu umjetnost u Zagrebu broj 609 od 4.X.1954., krenuo sam vlakom 6.X.1954. u 7,50 sati. Sa mnom je bio drug Živko Kljaković. U Vrgin Most smo stigli oko 11 sati. U Vrgin Mostu nismo mogli naći prenoćište, jer iako Vrgin Most ima novo sagrađeni hotel, u njemu su sve sobe zauzete, i to od namještenika, koji još nemaju stana. Tako da na pr. u jednoj hotelskoj sobi stanuje obitelj od pet članova. U kotaru su nas savjetovali da pođemo u Topusko, gdje ćemo vrlo lako naći konačište, a usto da će nam u Topuskom i veze s okolnim selima biti lakše nego u Vrgin Mostu. Kad smo došli u Topusko istoga dana oko 17 sati tako je i bilo (Delorko IEF rkp169).

Najčešći su problemi s kazivačima u opisu kojih Delorkov smisao za detalj često proizvodi crnohumorni učinak:

Od kazivačica na ovom terenskom radu posebno je bila zanimljiva Š. Matija rođ. C. iz Solina, koja mi je kazala slabo povezanu, rastrganu pjesmu, koja počinje stihom "Sanak snila Osava kraljica". Dok mi je kazivala ovu pjesmu, a i još jednu, koju nisam nikako mogao zapisati, njoj se neprekidno tresla donja vilica, uslijed čega su joj se stihovi s naporom odvijali. Izgleda, da joj se vilica tresla od straha i uzbuđenja, šta me je moram priznati na nekoliko mjesta toliko smetalo, da sam morao prekinuti s radom. Utoliko više za tim žalim što izgleda, da je starica znala mnogo narodnih pjesama.

Zanimljiv je bio i kazivač Š. Ante, starac iz Brgulja (Molat), koji mi je kazao četiri narodne pjesme, a onda naglo prestao, da mi govori dalje. I njegov *repertoire* izgleda da je bio veoma bogat, jer su mi ukućani pričali, da on po "cili dan samo govori pisme". Zašto ih nije htio meni dalje da govori, nisam mogao odgonetnuti (Delorko IEF rkp166).

Stekao sam dojam, da P. zna mnogo više pjesama, nego ih je meni kazao, ali da ih zaboravlja, a kad ih kazuje, da se žuri, pa zbog toga griješi. Usto je i nestrpljiv. Kada ga na pojedinim mjestima izda sjećanje on prelazi u prozu. Iz te proze sam ga onda ja morao izvlačiti (Delorko IEF rkp 69).

Inače u tom selu u zadrugi je bilo prilično djevojaka, mnoga od njih nije htjela da mi kazuje nikakvih pjesama, jer im je bilo neugodno, naime stidjele su se. Njihov otpor, a naročito jedne starije žene među njima, po imenu Anđe K., bio je takav, da ju je jedan zadrugar, misleći da njegov glas neće doprijeti do mene, ukorio slijedećim riječima: "Pa šta mu ne kažeš barem nešto, ta mora i on od nečega živjeti." (Delorko IEF rkp 44).

Velika je šteta da mi Ane S. pjesmu pod br. 17, istina dosta dugu, nije dovršila. Među ostalim razlog je tome bio i taj, što je starici bilo smiješno, s kojom sam sve brzinom, a na svoj način i "halapljivošću", hvatao olovkom na papiru svaki od nje izgovoreni stih. A možda ju je u predavanju tih pjesama sprečavao i njezin ljubomorni sin - guslar. Svakako poslije građe što mi ju je ujutro dne. 27. V kazala, a što se pod njezinim imenom i prezimenom nalazi u zbirci, nije mi htjela više ništa reći. Iz njenih riječi, koje su bile dosta uvijeno kazane, razabrao sam da ona misli kako ću pjesme koje mi je ona odrecitirala izvoditi na jednom od radija — — bilo dubrovačkom, bilo zagrebačkom — i na njima (tj. pjesmama) zaraditi novaca. (bilješka: Nazočnost Stepanovljeva magnetofona još ju je više u to uvjerila.)

Kad je Stjepan Stepanov, muzikolog, namještenik Instituta, ušao s dva mlada Amerikanca u kuću Mare Ž. rođ. K., u Rožatu, onda je Mare sva zdvojna uskliknula: "Ajme meni, ovo je sve meštrinja kriva!" (bilješka: meštrinja = učiteljica) (Delorko IEF rkp 391).

Nevolja je bila u Primoštenu u tome što tri najistaknutija kazivača, mahom žene, bijahu nepodesne za rad; jedna zbog gluhoće, druga zbog pijanstva, a treća zbog svoje odbojne ćudi (sakrila se u kuću i dobro zatvorila vrata, kad nas je vidjela).

Za Matiju P. sam bio rekao, da je vesela starica. Njezin smisao za šalu ispoljio se i u riječima s kojima me dočekala, kad sam je prvi put posjetio. Videći me rekla je, da zna otkuda sam došao, pa kad sam zapitao, da mi kaže otkuda, ona mi je doslovno odgovorila: "Iz crne drage!" Mislila je dakako pritom na žensko spolovilo. Poslije me je za vrijeme rada upitala nekoliko puta, sviđa li mi se, i hoću li je uzeti za ženu.

Inače gluha Vana H. rođ. P. mi je rekla, dok se odmarala između pojedinih stihova: "Ovde su meni mrtvi zakopani" i pokazala mi pritom na svoje srce.

Žene i u Kaprijama i u Žirju svojim ustrojstvom slične Amazonkama, ali i svojim radom. Smatraju ih boljim ribarima od muškaraca. Svaka "trata" ima ih barem polovicu (Delorko IEF rkp 310).

Rad s Lucom V., koja mi je kazala dvije najljepše pjesme ove zbirke, nije u početku tekao glatko. Kad sam prvi put k njoj došao u pratnji direktora Osnovne škole Mirka M., našao sam je nerasploženu. Glavu je imala omotanu rupcem. Što se tiče pjesama rekla mi je, da ih je znala, dok joj krv nije udarila na nos, ali otkad joj je udarila, da nezna više ni jednu. "Ko manita sam" — kazala mi je.

Dobar poznavao pjesama, ali samo njihovih tekstova, bio je Petar V. iz Pedlja, pa ipak je sve kazivače u Donjoj Stupnici vrsnoćom pjesama, koje mi je znala reproducirati natkrilila već spomenuta Milka P. iz Gvozdanskog. Samo mi ih nažalost za vrijeme drugog posjeta nije htjela više dalje kazivati, bojeći se svoga muža. To mi je kazala učiteljica Ana K.

Ta Boja M. bila je postarija žena, ali me je uputila na neku Ljubicu R., samo Ljubicu se bila sakrila iza plotu vlastite bašče, kad joj je kazao đak, koji me je vodio, šta od nje tražimo. Usto se ljutila na Boju M., što je rekla za nju da zna pjesme. Boja R., također starija žena, kao i Ljubicu, rekla mi je da se u njihovu selu t.j. Rujevcu ne pjevaju nikakve pjesme, a najmanje da ih pjevaju žene. Za njih čim se udaju prestaju sve pjesme. To mi je potvrdila i njezina kći, još mlada djevojka, Boja R. Ni ona nije znala ni jedne pjesme (Delorko IEF rkp 324).

"Bečarske" pjesme Josipa C. iz Švice pokazuju, kako su škrti rezultati, kad se radi s pijanim pjevačem u seoskoj krčmi. Slično iskustvo sam imao pred nekoliko godina i u okolici Poreča, također s jednim pijanim pjevačem u približno istom ambijentu (Delorko IEF rkp 228).

Zanimljiva je bila i stara usidjelica Š. Jerka ("Rica"), ali ona mi je teškom mukom kazala nekoliko pjesama i to samo u fragmentima, osim jedne. Nije bila nimalo ljubazna sa mnom. Dočekala me vrlo grubo, unaprijed tvrdeći da ne zna ništa, a usto se tužila da je i glava boli. Morao sam je ponovo posjetiti. Velika šteta, da se nikako nije htjela pomiriti s tim da mi kazuje narodne pjesme, a i ono što mi je kazala, kazivala mi je gotovo bijesna da to mora činiti.

Nepokorna kazivačica bila je i neka stara žena u Zlarinu, koju zovu Nonovica. Ona mi je kazala kad sam je prvi put posjetio jednu pjesmu. Drugi put me je dočekala vrlo neprijazno, čak je počela i vikati na me. Razlog zašto mi nije htjela kazivati pjesme očito leži u njezinoj nevoljnoj čudi, kako su mi rekli mještani, ali i u tome što je ona mislila, da će joj se mještani poslije rugati ako mi nešto kaže (Delorko IEF rkp 202).

Velik broj pjesama i vrlo dobrih po kakvoći kao što su i one koje zna ili je znala Luce B. znade i Ane Đ. relativno mlada žena a što je najvažnije dobro ušćuvana. Njezin je muž slijepac. Arbanaškog je porijekla (otac mu se doselio iz Albanije) ali to ga ne priječi da u isto vrijeme ne bude veoma gorljiv Hrvat kao što su, usput budi rečeno, svi stanovnici Konavala s kojima sam za vrijeme ovog putovanja došao u dodir.

Priča se da je Ane pošla za svog muža ne znajući da je slijep (njega su navodno za vrijeme svatova zamaskirali velikim crnim naočalima protiv sunca). Sad kako bilo da bilo, Ane se svome mužu u svemu pokorava i za sve pita njega pa ga je tako pitala i hoće li meni koju pjesmu kazati ili neće. A on opet nema ništa od usrdne blage ponizne čudi slijepaca koja je često pomiješana s tugom nego je više siledžija, goropadnik ili možda oštrim glasom i muškim ponosnim držanjem skriva mekoću svoje ojađene duše (nije od rođenja slijep nego je vid izgubio u djetinstvu).

Dok mi je Jele G. u Dubravcu kazivala pjesme bila je nastala oko nas buka pa ja nisam ništa čuo a ona je na to uskliknula: "U mlinu gusle ne trebaju!" (Delorko IEF rkp 381).

U današnje doba osnaženog nacionalnog i regionalnog identiteta u Hrvatskoj duhovite su dvije onodobne anegdote:

Pijana Šime P. rođ. B. odgovorila mi je, kad sam je pitao, da li zna pjesmu, koja počinje stihom: "Piše knjigu kralju Unkašine", da je to "rišćanska pisma", pa da šta će mi. Kad sam je zapitao, da li su i pjesme o Kraljeviću Marku "rišćanske", ona mi je rekla da nisu, jer da je Kraljević Marko bio dalmatinski junak, koji da je "živija nidi niže Trogira" (Delorko IEF rkp 310).

Što se tiče narodne svijesti u ovim krajevima [u Poreštini, nap. V.E.], ona je neuporedivo bolje ušćuvana nego u Bujštini. I ovdje se istina može naići na ljude, koji skrivaju pod plaštem bezbojne "istrijanštine" svoje nacionalno opredjeljenje, ali ipak u znatno manjem broju. Takve ljude je vrlo lijepo karakterizirao još za vrijeme austro-ugarske vlasti djed Milke Ž., nesvršene preparandistkinje, rođene 1899. god. u Medulinu, koja mi je u vezi s time pričala slijedeće: Kad bi koji Istranin rekao za sebe mome djedu, koji je bio narodnjak, veliki Hrvat, da on nije ni Hrvat ni Talijan nego samo Istranin, moj djed bi mu odgovorio: "Istrijan je i moj tovar, jer se zlega u Pomeru." (Delorko IEF rkp 69).

U kontekstu folklora očituju se i muško-ženski odnosi:

Opće je uvjerenje u Tkonu, da narodne pjesme znadu više muškarci nego žene. A kako smo vidjeli tako se misli i u Kukljici. Samo u Kali su mi rekli da i jedna žena zna narodnih pjesama (Stošica R.). I čak da je izvrsna u njihovu reproduciranju. U Tkonu mi još rekoše, da žene znaju samo "kančolice" (pjesme od dva tri stiha).

Da žene nisu toliko "ugledne", što se tiče poznavanja narodnih pjesama, pokazuje i građa, koju prilažem, a u kojoj začudo među kazivačima, nema ni jedne žene, što mi se dosad ni na jednom mom putu ovakve vrste nije dogodilo, a najmanje na otocima srednje i sjeverne Dalmacije. Prekratko sam bio u svakom od ovih mjesta, a da bih mogao utvrditi u tom pogledu stvarno stanje stvari. Ili su mi u ovom slučaju dali lažnu sliku muškarci, koji su me upućivali kome da se obratim radi pjesama, pa izdizali sebe, a podcjenjivali žene?! (Delorko IEF rkp 300).

Dok pišem, u vezi s Matijom P., općenito o ženama kao kazivačima nar. pjesama, dobro je da u ovoj Popratnoj riječi donesem i mišljenje Mate D., islužena mornara, danas ribara jastoga i inače izvrsnog poznavaća hrvatskog pjesničkog folklora, koji mi je kazao, kad sam hvalio žene, koje tako dobro znadu naše davne pjesme: "One bi slušale ča mi pivamo, pa bi onda te pisme raznosile u gore" (Delorko IEF rkp 310).

Delorkovo iskustvo o tome tko je pamtio i prenosio narodne pjesme sasvim je drukčije:

U Konavlima sam našao mnogo građe. Kao i u ostalim krajevima gdje žive Hrvati i u Konavlima su nosioci najvećeg dijela narodne poezije žene. Da njih nije bilo vrijednost a i opseg ove građe bio bi znatno manji (Delorko IEF rkp 381).

Osobito je zanimljiv odnos kazivača prema kazivanome ili pjevanome, komentiranje teksta pokretom ili dodatnim objašnjenjem koje nije sadržano u zapisu:

Među kazivačima pripovijedaka moram posebno istaknuti J. Antoniju, rođenu K. iz Montrinja, zaselka Kaštela Venere. Ona se jedina znala unositi u tekst svojih priča s istinskim ganućem, pokazujući to i

namigivanjem lijevog oka i upozorenjima na ono što će doći, a što ja od napetosti same radnje neću moći dočekati (Delorko IEF rkp 86).

Prva od tih dviju pjesama osim što je skladno izrađena ima i vanredan završetak, a drugoj sva žalost nastaje iz društvene konvencije, po kojoj se djevojka, pa makar bila i žena onoga s kojim se mora ljubiti postavši njegova posestrima, to više ne može. Kako se nekad držalo do tog pokazuje pjesma koju mi je Luca V. i kazala samo da to ilustrira, pritom uzdahnuvši: "Nije nekad bilo ko danas, kad niko ne drži ni do čega. Gdje bi danas tako tuđinac pratio djevojku kroz šumu, kad bi i s domaćim slabo prošla" (Delorko IEF rkp 324).

Kad mi je Kate T. rođ. M. recitirala pjesmu, pa kad je došla do stihova u kojima Djevica Marija dozna od "meštra" (majstora) da će na jednom od pripremljenih križeva biti raspet i njezin sin i to između dvaju "lupeza", zastala je, proplakala, a onda mi je sva uzbuđena rekla: "Šve mi srsi gredu po tilu, gospodine! Ajme jedna majka to dozivit!"

Moram kazati nekoliko riječi i o skupini starih žena u Podšiplju, koje su bile prisutne dok mi je Perina S., 71. god. stara, kazivala svoje pjesme. Među njima se jedna — dok se Perina spremala da mi odrecitira novu — najednom javila s pjesmom koja pjeva o Kristovu izdajniku Judi. Poslije nego mi ju je kazala, nije htjela da čuje o tome da bih ja uz tu pjesmu zapisao njezino ime i prezime, godinu rođenja itd. Tako je pjesma ostala u zbirci bez imena i prezimena kazivača kao i ostalih nužnih podataka. Slično mi se dogodilo i u Rogačiću kad mi je jedan od ribara naglo odrecitirao pjesmu i nije htio nikako da mi kaže ni svoje ime ni svoje prezime, tvrdeći da ja nemam pravo na to kad je on osobno nije spjevao. "Pivala se, to, to je sve ca znam. A pitaj Gospu kî ju je spiva!" (Delorko IEF rkp 392).

Zbog čega je inače pjesma s motivom prejake junakove žeđi tako raširena na otocima srednje Dalmacije, ne bih znao za sada reći. Zanimljivo je, kako je to pokušao protumačiti ribar Dragutin B. (rođ. 1904.), dok sam se vozio iz Kukljice u Kali s njim i još nekim ribarima na brodu ribarske zadruge.

- Ja mislim zato, jer mi Dalmatinci liti najviše žednimo, pa nan je draga pisma, koja o tome piva.

A drugi ribar, kome za ime nisam doznao, nadodao je nudeći me vinom iz velike bukare:

- Onda posli take pisme bolje pijemo. Kušajte i vi.

Ribar B. Dragutin, koga sam već spomenuo, kao i njegov drug, kome nisam doznao za ime, kazali su mi za vrijeme vožnje na brodu od Kukljice do Kali, da se narodne pjesme mnogo pjevaju pri ribanju i to naročito one iz Kačića. Oni smatraju, da je iz Kačićeva "Razgovora" i pjesma s motivom druge balade, koja je bila cilj, uz druge već spomenute pjesme, ovog mog naučnog puta. Prema tome izgleda, da se i u Kukljici pojam narodne pjesme poklapa s imenom Kačića (Delorko IEF rkp 300).

Kada sam u Mihanićima pitao u obitelji Bože R. zašto u kući drže gusle kad u njih nitko od ukućana ne svira, odgovorili su mi: "Držimo ih u kući zato da gost kad dođe može zagunditi. Mi ne znamo gunditi" Budući da gotovo u svim selima Konavala ima gusala a svirača daleko manje, moglo bi se zaključiti da su gusle u njih ono što je klavir u građanskim kućama: predmet kućnog ukrasa ali i stanovite muzičke kulture (Delorko IEF rkp 381).

I za kraj izjava koja, koliko se god to čudnim i apsurdnim činilo, otvara folkloristici vraški nove perspektive:

Kako folklor u ovom kraju kao i inače izumire, pjesme koje od njih tražimo, ne žive više s njima. Teškom mukom ih oni izvlače iz svoga oslabljenog sjećanja. Svi njihovi odgovori mogli bi se formulirati u ovaj: Ko vrag to više pamti! (Delorko IEF rkp183).

POPIS IZVORNIKA

- Delorko IEF rkp 44 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme kotara Pakrac*. Rukopisna zbirka br. 44., 1951.
- Delorko IEF rkp 69 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme i običaji iz kotara Pula i Poreč*. Rukopisna zbirka br. 69., 1952.
- Delorko IEF rkp 86 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme, priče i predaje kotara Buje*. Rukopisna zbirka br. 86., 1952.
- Delorko IEF rkp 166 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme s nekih zadarskih otoka*. Rukopisna zbirka br. 166., 1954.
- Delorko IEF rkp 169 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme iz okolice Topuskog*. Rukopisna zbirka br. 169., 1954.
- Delorko IEF rkp 183 = Olinko Delorko: *Folklorna građa iz Like (okolica Gospića i Ličkog Osika)*. Rukopisna zbirka br. 183., 1955.
- Delorko IEF rkp 202 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme s nekih šibenskih otoka (Zlarin i Murter)*. Rukopisna zbirka br. 202., 1955.
- Delorko IEF rkp 228 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme iz okolice Otočca (Lika)*. Rukopisna zbirka br. 228., 1956.
- Delorko IEF rkp 300 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme s otoka Ugljana i Pašmana*. Rukopisna zbirka br. 300., 1957.
- Delorko IEF rkp 310 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme s nekih šibenskih otoka (Prvič, Kaprije, Žirje i Primošten)*. Rukopisna zbirka br. 310., 1957. i 1958.
- Delorko IEF rkp 324 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme iz okolice Dvora na Uni*. Rukopisna zbirka br. 324., 1959.
- Delorko IEF rkp 381 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme iz Konavala*. Rukopisna zbirka br. 381., 1961.
- Delorko IEF rkp 391 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme iz Župe i Rijeke dubrovačke*. Rukopisna zbirka br. 391., 1962.
- Delorko IEF rkp 392 = Olinko Delorko: *Narodne pjesme otoka Visa*. Rukopisna zbirka br. 392., 1962.